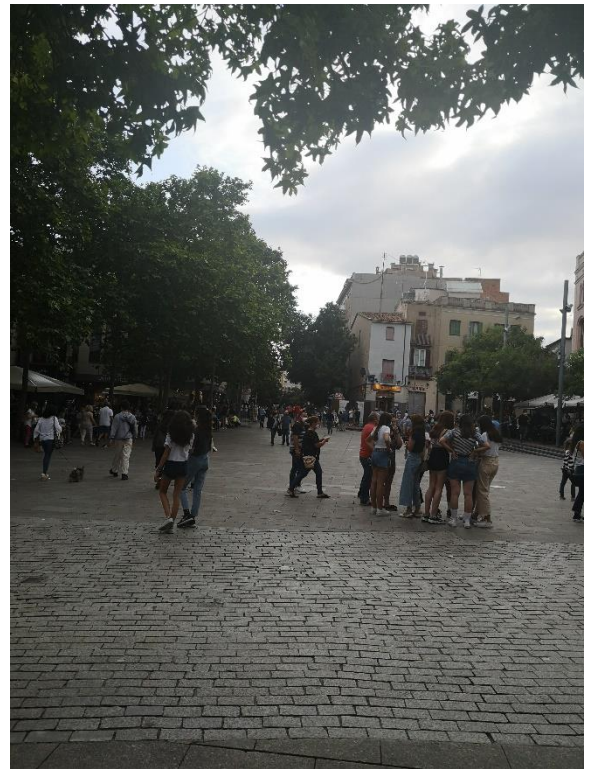

Erasmus+ v Španiji 2020 in PRESNETI COVID-19

(čakanje študentke na pričetek praktičnega usposabljanja v predmestju Barcelone)

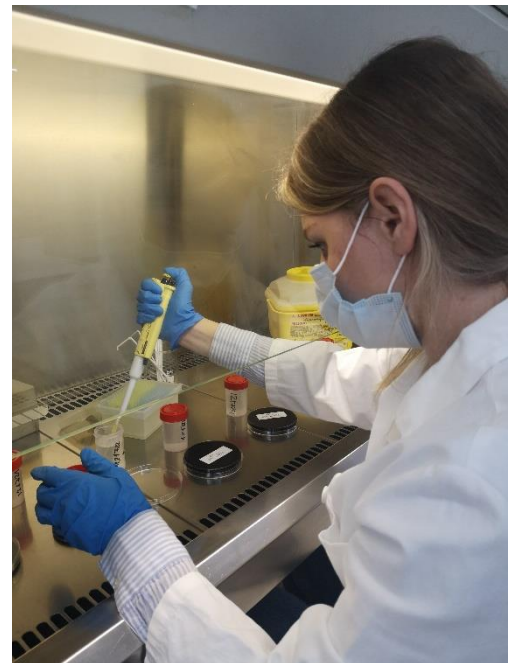
Ko se študent ali študentka odpravi na izmenjavo vedno upa, da bo vse potekalo po planih in da nič ne prekriža načrtov za naslednjih nekaj mesecev. No potem pa se zgodi ravno to! Ne le da jih spremeni celo popolnoma ohromi tvoje življenje in takrat si soočen sam s sabo in z Covidom-19, ki izbruhne v državi, kjer si pristal in z vso močjo prizadene celotno državo, tebe pa omeji na gibanje po 30m² tvojega najetega stanovanja. Moje majhne garsonjere sredi mesta Terrassa v Barceloni, ki premore sobo ter majhno kuhinjo dovolj veliko za pripravo najenostavnejših jedi, seveda brez balkona, ki ga bom v času, ko bo Španija v popolni karanteni brez izhodov še kako potrebovala. A tega seveda ne pričakuješ, ko planiraš svoj odhod v tujino. No in si rečeš »pa nič zato«, čeprav si se že psihično pripravila na sveži začetek v novi službi. »Bom izkoristila ta čas zase, da se končno naučim pripraviti kruh s katerim si ne polomim vseh zob ko ga poskušam ugrizniti, tudi testo za pico je na seznamu stvari, ki jih je potrebno izpiliti.« Seveda kasneje zmanjka kvasa v trgovini, »očitno nisem edina, ki ima seznam reči, ki jih je potrebno na trenirati v času karantene« si mislim, ko preko interneta naročam pol kilograma kvasa v prahu. Na mojo srečo podjetja preko interneta nemoteno poslujejo in me loči le nekaj klikov do kvasa za celo leto, saj manjšega pakiranja sploh ni. Tako preživljam dneve ob kuhanju in gledanju Netflix, katerega dostop mi velikodušno odstopi bratova punca kot znak podpore, ko se pritožujem nad razgledom na beton iz mojega kuhinjskega okna, čeprav mi na skrivaj lenarjenje paše in sedaj končno dokončujem tudi svojo diplomsko nalogo, ki bi jo morala dokončati že pred odhodom. Oh saj res, ta karantena je v meni vzbudila tudi umetnika, ko sem v trgovini zagledala barve in čopiče za risanje po platnu in to po ceni primerni tudi za študenta, tako z veseljem odnesem iz trgovine kovček s barvami, čopiči ter platnom. Očitno ljudje opazijo moje veselje, ko me po poti iz trgovine ustavita dve gospe, ki bi želele enakega. Z veseljem ju napotim v pravi smeri kjer se nahaja. Čeprav mi tuj jezik v kombinaciji z maskami čez cel obraz dela nekaj težav sem vesela, da lahko končno govorim z nekom, četudi samo na hitro. Tako minevajo dnevi. Kadar skočim na hitro v trgovino se ustavim za minuto in opazujem prazne ulice, kakšna razlika! Ko sem prišla kakšnih 10 dni pred nastopom karantene sem imela možnost doživeti polne ulice ljudi in kavarne z zasedenimi prav vsemi stoli na terasi, sedaj pa ni nikogar, le nekaj golobov počiva sredi najbolj prehodne ulice, »vsaj zanje je karantena prinesla nekaj dobrega« me prešine misel, ko zopet pospešim korak, ker zagledam policijski avto, ki kroži po mestu in preverja ali kdo krši zakone stroge karantene, »kazen je zadnja stvar, ki si jo trenutno želim« in izginem v majhno ulico. Zbudim se v deževno jutro, od doma mi sporočajo, da se doma razmere že umirajo in se počasi ljudje že lahko gibajo, mi smo še vedno v strogi karanteni in iskreno pogrešam gibanje zato se upiram sistemu in na poti do trgovine izberem daljšo pot in se smejim v sebi svoji mali zmagi, ko veselo poslušam glasbo na poti po nakupih. Sedaj ne štejem več dni v karanteni, ko srkam drugo jutranjo kavo, »zame je vsak dan sobota« se šalim po več kot mesecu dni. Odprem elektronsko pošto in utrip mi poskoči. »KONČNO!« Sporočilo je iz laboratorija, kjer bom delala naslednje mesece. Z veselem mi sporočajo, da se najkasneje 1.6. vidimo, saj se situacija tudi v Španiji izboljšuje od veselja bi najraje odprla šampanjec pa je malo prezgodaj, zato si privoščim dodaten kolaček ob kavi za zmago bitke nad korono in v mislih premlevam kako bo izgledal moj prvi delovni dan.

ulice v času karantene

pogled z okna

prvi delovni dan